

(Печат, 12.03.2009)

Слободану Милошевићу је у Хагу брутално ускраћено право на лечење. Уследио је трагични, смртни исход. Пре тога му је ускраћено право на правично суђење и читав низ основних људских права. И у Србији и у Хагу. Војиславу Шешељу је ускраћивано право на одбрану и право на правично суђење чији се почетак отезао у недоглед због тога што није било „слободних сала“. Званична, „другосрбијанска“ и невладина Србија све је то ћутке и, не само равнодушно, него са злурадошћу посматрала.

Срби на Косову данас представљају једини народ у Европи којем је ускраћено свако људско право - право на слободно кретање, право на рад, право на школовање, право на здравствену заштиту, право на вероисповест и језик, право на било који подразумевајући стандард цивилизованог живота. И, оно најважније - право на живот.

Са ужасом је Србија гледала како шиптарска полиција у Шилову на Косову пребија Србе. Обучени у униформу по узору на Робокапа, шиптарски полицајци са мржњом и страшћу пребијали су жене, децу и мушкарце. Зашто? Зато што мисле да имају право да користе елементарне стандарде које пружа употреба електричне енергије. Шиптарске власти сматрају да Срби на то немају право и решили су да им га ускрате. Срби су мислећи да је то једно од основних људских права решили да протестују и демонстрирају. А онда су се онако зверски на њих устремили шиптарски полицајци. У присуству и уз покровитељство ЕУЛЕКС-а.

Нико од највиших државних функционера није се усудио да званично протестује и да о томе обавести Бан Ки Муна у чијих се Шест тачака и српске власти и један део опозиције закљичу као у Свето писмо. Или можда из поштовања према Ахтисаријевој Нобеловој награди. Нико од њих се не усуди да прозбори ни реч. Ваљда зато да неко у њима не би препознао Милошевића и његове историјске речи: „Нико не сме да вас бије“! У српским медијима, такође мук и равнодушност. На неким телевизијским станицама то чак није ни прва вест.

Српска Влада, српске власти и њихови пропагандни центри потпуно су преокупирани Предлогом закона о забрани дискриминације и примедбама које су на тај закон ставиле традиционалне верске заједнице у Србији. Нису цркве против доношења оваквог закона, али желе да он буде бољи, целовитији и примеренији свим међународним конвенцијама. И траже да се чује и њихов глас. Ништа више.

Садашња српска Влада, у пуној сарадњи са мрежом невладиних организација задужених за заштиту права хомосексуалаца, покушала је да у Скупштину Србије прошверцује заједнички предлог овог закона. И онда су их у том шверцу и заједничкој операцији осујетили представници традиционалних верских заједница на чели са Епископом Бачким Иринејом. Извели су ове заверенике на светло дана. Никада се бројни чланови Владе нису толико узбунили. Сви радници Србије и сви синдикати никада нису од Владе добили толико уважавања и поштовања као што га има поменута мрежа невладиних организација и геј перјанице. И не памти се да су на наше верске заједнице толико биле нападане, понижаване и ружене као у овом случају.

То није нимало чудно за оне невладине активисте, демократе, уреднике медија и пропагандисте који су за „очеве демократије“ у Србији изабрали и узели својевремене јахаче попова. Ништа боље не препоручује неког у Србији за демократу и борца против дискриминације од јахања попа! Тако се задобија педигре „европејца“.

Наши министри и они побројани кажу да без овог закона не можемо у Европску унију и не можемо на белу шенгенску листу. И не интересује их да ли ће та бела шенгенска листа омогућити и Србима на Косову да путују, бар до школе или до њиве на којој ору и жању. Како неке ко не може својим сународницима да омогући слободу кретања и поштовање елементарних стандарда цивилизованог живљења па и само право на живот, веровати да су му на срцу људска права.

У халабуци која се дигла око Закона о дискриминацији нема ни трага од борбе за људска права, па ни о праву на голи живот. Овде је реч о терору невладине мреже која је далеко боље организована него Влада Србије, и пуком, а узалудном, улизивању Европској унији. Наравно, ту је и испољавање жестоке мржње према Српској православној цркви и њеним великодостојницима. Она још увек стоји на путу онима који би да изврше потпуно уништавање српског националног идентитета и који су у том послу већ далеко поодмакли.

Шилово и бели шенген

Пише: Милорад Вучелић
понедељак, 16 март 2009 12:48

Човекова обавеза мора бити да се залаже за поштовање људских права и да се бори против свих облика дискриминације, па и оне усмерене против хомосексуалности. Борба за људска права не може бити селективна. И свака борба за људска права мора поштовати неки редослед. Да би неко путовао по свету и био хомосексуалац мора пре свега имати гарантовано право на живот; и још нешто, неопходно је да буде жив. Борба за остварење неког људског права не може угрожавати друга људска права и не сме да се претвори у терор.

Како данас ствари у Србији стоје, мештани Шилова и суседних села требали су да декларишу свој протест као геј параду. Једино у том случају солидарност, помоћ српске владе, невладиног сектора и медија не би изостала. И нико не би смео ни да помисли да их бије.